

LIBRIS

We know
books

ADRIAN MĂTĂȘARU

BALAMUC

proză umoristică

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MĂTĂSARU, ADRIAN

Balamuc: proză umoristică / Adrian Mătăsaru.

–Otopeni: Letras, 2024

ISBN 978-630-312-376-9

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului. Copyright 2024, Adrian Mătăsaru.
Orice asemănare cu persoane sau fapte reale este pur întâmplătoare.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.
Carte distribuită de www.piatadecarte.net,
email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844
Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,
pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro
Editura Letras / www.lettras.ro
contact@lettras.ro

CUPRINS

HAZUL DE NECAZ	7
BALAMUC.....	89
UN ENGLEZ ÎN ROMÂNIA	149
HOȚU, VIOLATORU, 260 ȘI FEMEIA.....	221
PRIN MUZEE.....	262
ULTIMA MODĂ LA MORTI.....	264
DE CE NU POT SĂ-I SUFĂR PE NEMȚI.....	266
PROBLEME DE COMUNICARE	268
MINUNEA.....	270
DEONTOLOGIE	272
O AFACERE BUNĂ	277
NOUA SEXUALITATE.....	286

Capitolul 1

Puțini oameni suferă în mod competent. Majoritatea se chinuie empiric. Sala de așteptare a policlinicii este înțesată de veleitari care gem și se încruntă fără urmă de pricepere. Autodidacți ai durerii, ei suferă pe băjbâite, fără diagnostic. Abia așteaptă să zacă îndrituiți de un document oficial semnat și parafat. Altfel te zvârcolești când ai la mână o patalama care-ți legitimează junghiul. Poți să și leșini, dacă știi cum se procedează.

Spre deosebire de acești ageamii, Eduard Ionescu își poate justifica vaietele sau grimasele cu analize, diagnostic, rețete. Ca o recunoaștere a vastei sale experiențe, cardiologul îl luă peste rând, primindu-l călduros.

— Salut, Ionescule! Ia loc!

— Bună...

Deși văzu pericolul iminent, nu avu timp să schițeze vreun gest de apărare: brațul medicului pornise din depărtările umărului și i-a strâns, fără nicio anestezie, palma. Era dintre acei bărbați joviali și săritori care îți scutură odată cu mâna restul organismului.

— Cum te mai simți?

— Rău, fără a pune la socoteală durerea de mână. Am luat toate medicamentele pe care mi le-ai prescris, dar singurul efect a fost îmbogățirea farmacistului. Că de palpitații și migrene, n-am scăpat. Am în continuare senzații de căldură, amorțeli, dureri ascuțite în piept, transpir abundent...

— Dar cauzele bolii le-ai eliminat? Ți-am spus să-ți schimbi serviciul, alimentația, nevasta, locuința, tot!

— Mi-a fost imposibil.

— Ești inconștient, pe cuvântul meu! După două infarcte, duci aceeași viață?! Cum vrei să te eliberezi de stres și depresie? Evenimentele psihice, constituția fragilă te pun în pericol, deoarece nu ești pregătit sau fiindcă intensitatea acțiunii nocive externe e prea mare pentru a o rezolva, pentru a îndepărta conflictele printr-o canalizare corectă. Când reacția de apărare a psihicului a eșuat, alerta s-a transferat inimii, ceea ce, în timp, a generat leziuni. E vorba de o conversie cardiacă, înțelegi? Cel puțin, din punctul ăsta de vedere, ții pasul cu moda: afecțiunile psihosomatice sunt azi în mare vogă. Nimeni nu se mai îmbolnăvește acum singur. De moartea ulcerosului se fac vinovați o sumedenie de cetățeni, aparent inocenți. A decedat un cardiac, iar o sută de culpabili umblă liberi pe stradă. Nenumărate crime colective poartă denumirea de cancer, infarct, diabet, sinucidere.

— Ce mă sfătuiești?

— Ești un caz dificil, dacă nu chiar incurabil: ai exclus operația, terapiile s-au dovedit ineficiente și refuzi eliminarea factorilor de risc. Singura soluție pe care o văd este să-ți modifici radical filosofia existențială.

— Adică?

— Fă haz de necaz!

— Mersi...

— Vorbesc foarte serios! Râzi, zâmbește tot timpul! Un hohot pe zi menține sănătatea. Amuză-te din orice! Evită singurătatea, întrucât autoironia nu-i foarte productivă! Fă-ți prieteni noi, mulți prieteni: ceva rizibil se găsește în tot ce ne înconjoară. La greu, nu dispera: există umorul negru. Transformă plânsul în râs cu lacrimi! Orice tragedie are și fațete comice. Totul este să cauți unghiul de vedere ilar. Cu riscul de a părea deseori cinic,

excentric sau nesianos, tu să privești lumea în felul tău, râzând! Fă haz de necaz, căci e singurul umor cărui nu-i lipsesc niciodată motivele de inspirație! Poate astfel te vei salva.

— E un tratament infailibil?

— Nu, dar românii îl practică de sute de ani cu succes. Eu însumi îl verific pe pielea mea și sunt foarte mulțumit.

— În fond, ce-am de pierdut? O să încerc.

— Începe prin a-ți lua concediu două săptămâni, singur, departe de casă. Necazurile noi sunt o sursă mult mai interesantă de haz decât cele cu care ne-am obișnuit atât de tare în mediul nostru cotidian, încât le numim viață.

— Ce șanse de vindecare am?

— Depinde numai de tine. În cel mai rău caz, te vei alege cu o existență scurtă, dar extrem de veselă! Succes!

Ionescu nu-și putea explica de ce merge așa prost primăria, când slujbașii ei își făcuseră un obicei din a o frecventa. Un obicei care, în cazul unora, devenise chiar viciu. Nu era cazul primarului. El rămăsese cumpătat, pentru a-și putea consuma în tihnă cele două plăceri secrete: prima era să dea audiențe; a doua, să chiulească de la ele. De data asta, administratorul general al cimitirelor avu norocul să-l găsească la serviciu.

— Bună ziua! salută respectuos de la ușă, apoi avansă șovăitor spre birou.

— Zi repede, Ionescule, că mă așteaptă nevastă-mea parcată pe linia de tramvai!

— Am avut plăcerea să fac cunoștință cu dânsa și, mai ales, cu părul dumneaei când m-ați invitat la masă! veni replica celui care își propusese să nu rateze niciun prilej de a face haz de necaz.

— A, da, are o podoabă capilară superbă!

— Nu mai rețin cum îi venea pe cap, dar în supă mea părul era lung, mătășos, bine întreținut. Dumneavoastră totdeauna v-ați tratat musafirii cu ce aveai mai bun.

— Apropo, ia o bomboană!

— Mulțumesc! se conformă Ionescu, băgând mâna în bombonieră.

— Ce probleme ai?

— Am venit cu rugămintea să-mi aprobați un mic concediu de odihnă din restanțele ultimilor ani.

— Nu-ți ajunge weekendul?

— Doctorul mi-a recomandat trei săptămâni.

— Ai făcut planul de încasări?

— Nu încă.

— Păi ce-aștepti? Sfârșitul lunii bate la ușă. Altădată nu pridideați cu înmormântările. V-ați cam lăsat pe tânjală!

— Ne dăm toată silința, domnule primar. Dar lipsesc clienții.

— Nu știți voi să-i convingeți...

— Ba da, serviciile noastre funebre satisfac cele mai exigente pretenții de confort, eleganță și securitate. Dispunem de cimitire ultramoderne, competitive pe plan mondial.

— Să le exportăm!

— Puține țări se pot lăuda cu statisticile noastre. Avem cel mai mare număr de cimitire din Europa.

— Măcar în cimitire să fim autarhici!

— În schimb, asistăm la o îngrijorătoare scădere a mortalității! Părerea mea este că a crescut dramatic calitatea vieții. Medicina face minuni. Media de viață s-a ridicat spectaculos.

— Nu fi defetist! Ia mergi zilele următoare prin cimitire să te edifice la fața locului asupra neregulilor! E ceva putred acolo.

— Am înțeles.

— Să-ți iei gândul de la concediu până realizezi planul!

— Da...

Ionescu dădu să plece, dar se opri, căutând din ochi un coș de gunoi, sătul să tot plimbe bomboana prin gură. O scosese între două degete și voia s-o arunce.

— Ce faci? sări șeful.

— Am nimerit o pietricică...

— De unde ai luat-o?

— Din bombonieră.

— N-ai văzut punga cu acadele alături? Dă-mi-o imediat! Offf!

Sper că n-ai zgâriat-o. Se chiorî la ea ca un bijutier. Ai mânjit-o cu salivă! Însăși distinsa mea bunică, doamnă de onoare la curtea reginei, a expulzat această piatră rară. Mai exista doar una în lume și pe aceea a păstrat-o ea în rinichi. Asemenea pietre se eliminau în vremea monarhiei. Astăzi, numai nisip. Nisip, nisip și iar nisip!

Ionescu era și mai dezgustat de starea lucrurilor.

— Aș vrea puțină apă! îngăimă.

— Poftim!

Își umplu unul dintre paharele fumurii, existente pe tava de pe birou, cu apă minerală și bău nesățios, până simți între dinți un obiect.

— Aaa! țipă oripilat, luându-l în palmă. Ce-i asta?

— Ce să fie? O placă dentară.

— O placă dentară?!

— Nu te alarma, e a tatălui meu. Dă-o-ncoace!

— A, e a tatălui d-voastră... Mă speriasem.

— Și-a uitat-o aici. Bine că nu i-a căzut iar în bideu!

— Abia aștept să-i povestesc soției mele că azi am împărțit același pahar de apă cu o persoană necunoscută, deoarece ea mă acuză tot timpul că nu socializez!

— Acum gata, la treabă! Cu abnegație și inteligență puteți face planul! Haideți să acționăm toți pentru a scoate primăria din impas! A venit clipa să ne schimbăm radical optica, întorcându-ne cu 180 de grade de la mentalitatea falimentară. Ba chiar cu 360 de grade!

Capitolul 3

În aceeași seară, când se întoarse – cam plictisit – de la serviciu, Ionescu găsi casa inundată. Nu era prima oară când vecinul de sus îi alunga plictiseala, dar de data asta își propuse să rămână calm, abordând dezastrul cu mijloacele hazului de necaz. Îl sună pe administrator, care l-a ascultat cu atenție și i-a sărit imediat în ajutor:

— Vă compătimesc.

— Drăguț din partea dumneavoastră, totuși pentru asta îmi ajunge nevastă-mea. Ce-i de făcut?

— Nimic.

— Nu-i prea puțin? Asta a mers câtă vreme picura: mi-am pus plantele ornamentale dedesubt și un timp au fost udate ca la carte. Le mergea bine – familia mea era foarte mulțumită. Însă astăzi bețivul a exagerat cu irigația și mă tem că le distruge! Trebuie să închidem apa!

— Îmi pare rău, la ora asta mi-am promis un somn strașnic. Iar eu sunt om de cuvânt, îmi țin promisiunile.

Ionescu încercă să pufnească în răs de câteva ori și până la urmă reuși. Apoi urcă la vecin, sună, bătu cu pumnul în ușă, pentru ca finalmente să dea curs unicei invitații de a intra pe care o auzi, și anume aceleia făcute de el însuși. Bineînțeles, se duse direct la baie, unde constată că bateria e defectă, iar robinetul de trecere – înțepenit.

Cum alcoolicul dormea sub duș, se chinui să-l târască în pat, considerând că două-trei ore i-au ajuns pentru spălarea trupului și a hainelor de pe el. Această dificilă treabă, repararea avariei,

evacuarea apei l-au oboșit așa tare, încât a așipit după cină și a trebuit să fie trezit de grijulia sa consoartă pentru a-și lua somniferul.

Nici doamna Ionescu nu-i scutită de insomnie, dar folosește televizorul ca să adoarmă. În general, miezul nopții o apucă singură, pe canapeaua din sufragerie. În timp ce privește la serial, mâinile îi merg fără oprire pe andrele, într-un soi de dactilografie oarbă, dar, cu toate astea, lucrul iese impecabil. O singură dată a greșit, când urmărea un film de groază: i-a făcut puloverului ciorap, în loc de mânecă. Atunci a fost penultima oară când a râs. Ultima oară a fost după un an, la amintirea pățaniei respective. Viața alături de soțul ei nu seamănă cu telenovelele pe care le urmărește sau cu filmele romantice. Are ceva între documentar și buletin de știri. Totuși, chiar dacă existența ei a devenit un fel de serviciu cu orar nonstop, n-ar absenta nici în ruptul capului de la program, câtă vreme fata lor este încă atât de necoaptă și are nevoie de ajutor.

Ca de obicei, după ce stinse televizorul, Adela făcu turul locuinței pentru a verifica dacă este totul în regulă. Când ajunse lângă dormitorul Roxanei, ascultă o clipă la ușă, apoi intră.

— Ce s-a întâmplat, mamă? întrebă puștoaica.

— Am trecut să văd de ce stai cu lumina aprinsă la ora asta. Îi luă cartea din mână și o puse pe birou. O să-ți strici ochii, draga mea. Lasă, că mai ai destul până la examen!

— Dar nu învățam, mamă, citeam un roman.

— Iar îți pierzi timpul cu cărți polițiste!

— Mă acuzi pe nedrept: e de dragoste.

— Ai început la vârsta asta asemenea lecturi?

— Nu. Acum trei ani.

— Roxana, ai o facultate de făcut! 18 ani este o vârstă nepotrivită pentru... subiecte erotice!

— Exact asta mi-am spus și eu la 16 ani, când am avut primele experiențe:

— Dumnezeu, ai deja un iubit?

— Doi reali și mai mulți virtuali.

Mama deschise de două ori gura, dar nu-i reuși nimic în afară de aerofagie. Tatăl avea un cuvânt mult mai greu de spus în familie. Cuvântul său nu era doar greu de spus, ci și de auzit:

— Roxana, până la examen nu mai ieși din casă și te apuci de învățat!

A doua zi, chiar când o conducea pe fiică-sa la meditație, Ionescu se întâlni cu vecinul de sus, care cobora pe scări, întrucât liftul nu funcționa.

— Vecine, făcu haz de necaz, te rog să mă scuzi că ți-am înlocuit obertailul și te-am scos din cadă fără să-ți cer consimțământul, însă m-am temut că înotul subacvatic ar putea fi periculos în timpul somnului!

— Nu te iert, răspuse omul morocănos. Păi aia a fost reparație? În locul dumatăle eu schimbam toată bateria, nu umblam cu acte de sărăcie. Așa e omul nostru când lucrează nesupravegheat, dă rasol. Ușa de la șifonier, desprinsă din balamale, n-ai văzut-o? De-aia merg prost lucrurile în țara asta: prea multă comoditate și nepăsare! Ia, data viitoare să repari ușile, frigiderul, lustra! Dar lasă amatorismul și nu te mai calici să aduci specialiști! Ca tehnician policalificat, nu mă voi da în lături să te ajut – contra unui onorariu bun.